

Prof. dr hab. Iwona Hofman
Zakład Dziennikarstwa
Wydział Politologii UMCS w Lublinie

Recenzja osiągnięć dra Michała Jacuńskiego ubiegającego się o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauk o polityce wykonana na zlecenie dr hab. Roberta Alberskiego, prof. nadzw. UWr, Dyrektora Instytutu Politologii Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Wrocławskiego.

Dr Michał Jacuński uzyskał stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie nauk o polityce w 2006 roku na podstawie rozprawy pt. „Transnarodowe federacje partii politycznych w systemie politycznym Unii Europejskiej” (w autoreferacie brak informacji o wydaniu drukiem rozprawy). Od 2007 roku do chwili obecnej dr M. Jacuński zatrudniony jest na stanowisku adiunkta w Zakładzie Komunikowania Społecznego i Dziennikarstwa Instytutu Politologii Uniwersytetu Wrocławskiego. Z autoreferatu wynika, iż Kandydat prowadzi także działalność ekspercką i w zakresie doradztwa politycznego.

Ocena osiągnięcia naukowego

Jako osiągnięcie naukowe wynikające z art. 16 ust. 2 Ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki doktor M. Jacuński wskazuje monografię pt. „Sieciowe komunikowanie polityczne. Perspektywa aktorów politycznych” (Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego 2016, ss. 220). Zgodnie z moją wiedzą monografia ta jest jedyną książką w dorobku Kandydata. Zrozumiałe, że ocenę osiągnięcia naukowego przeprowadza się w kontekście innych opublikowanych prac naukowych, w tym przypadku osiemnastu artykułów autorstwa dra M. Jacuńskiego. Wykaz publikacji i konferencji, będący elementem dokumentacji procedury pozwala odnieść się do twierdzenia dra M. Jacuńskiego, iż po uzyskaniu stopnia doktora przeniósł swoje zainteresowania badawcze z pola aktywności partii politycznych na pole aktywności indywidualnych oraz zbiorowych aktorów politycznych w zakresie komunikowania politycznego. Zmiana profilu badawczego nastąpiła zatem przez uszczegółowienie dwóch problemów tj. komunikowania aktorów politycznych oraz wymiarów aktywności aktorów politycznych.

Monografia, będąca osiągnięciem naukowym, powstała w wyniku intensywnie prowadzonych, szeroko zakrojonych badań przebiegu i charakteru zmian w procesie

sieciowego komunikowania politycznego. Prowadzenie tych badań Kandydat deklaruje od 2009 roku, jednakże wydaje się zasadne zauważenie, iż monografia zawiera prezentację rezultatów naukowych projektu badawczego pt. „Transformacja modelu komunikowania politycznego w Polsce poprzez nowe media: longitudinalne badanie wybranych narzędzi internetowych” (finansowanego przez Narodowe Centrum Nauki, program SONATA), realizowanego w latach 2011-2015. Jako efekt badań grantowych książka spełnia kryteria całościowego omówienia przebiegu i wyników badań naukowych.

W autoreferacie dr M. Jacuński charakteryzuje cel naukowy pracy jako „przedstawienie strukturalno-funkcjonalnych elementów sieciowego systemu komunikowania politycznego oraz ukazanie zakresu zmian w komunikowaniu politycznym z perspektywy aktorów politycznych”. Kandydat wyznaczył także inne cele naukowe, w tym: „analizę tendencji uczestnictwa politycznego w związku z rozwojem internetowej architektury partycypacji”, rozbudowanie teoretycznych założeń w badaniach relacji pomiędzy podmiotami politycznymi, wyjaśnienie różnic w stosowaniu narzędzi komunikowania sieciowego wśród indywidualnych aktorów politycznych, ustalenie zakresu profesjonalizacji działań partii politycznych oraz komitetów wyborczych ze względu na wybrane kryteria. Oceniając oryginalność badań i wkład w rozwój dyscypliny najwyżej oceniam cel określony jako „stworzenie warsztatu badawczego w oparciu o wykorzystane narzędzia do gromadzenia i analizy danych”. Monografia dr M. Jacuńskiego jest bardzo dobrym przykładem badań empirycznych, które relatywnie rzadko są praktykowane w politologii w Polsce, jako równorzędne z aspektami teoretycznymi oraz ujęciami systemowymi i modelowymi.

Podjęta przez dra M. Jacuńskiego tematyka wypełnia niszę badawczą, gdyż jak dotąd badacze skupiają się najczęściej na analizie bieżącej aktywności podmiotów politycznych w Sieci w związku z trwającymi kampaniami wyborczymi lub też na porównaniu modeli komunikacji politycznej w nowych mediach i mediach tradycyjnych. Monografia dra M. Jacuńskiego zawiera analizę działań aktorów politycznych indywidualnych i zbiorowych w długiej perspektywie czasowej, tj. proces badawczy obejmował sześć cykli wyborczych: okres przedwyborczy czerwiec-sierpień 2011, okres kampanii wyborczej wrzesień-grudzień 2011 podczas wyborów do Sejmu i Senatu RP, okres powyborczy styczeń 2012-styczeń 2014, okres kampanii wyborczej podczas wyborów do parlamentu Europejskiego styczeń-lipiec 2014, okres powyborczy sierpień-wrzesień 2014, okres kampanii wyborczej podczas wyborów prezydenckich luty-maj 2015. Wyliczenie fraz badań, zróżnicowania kampanii wyborczych, wielości podmiotów politycznych uświadamia trudności stojące przed badaczem problemu, a wynikające ze zróżnicowanego materiału analitycznego. Przyjęta chronologia

badania umożliwia uwzględnienie różnych typów kampanii wyborczych, tym samym warunkuje przesłanki stworzenia modelu zachowań aktorów politycznych w komunikowaniu sieciowym. Dopełnieniem tych przesłanek jest założenie permanentności kampanii wyborczych, a zatem także ciągłości komunikowania politycznego.

Akcentując znaczenie wypracowanej metodologii w przyszłych badaniach politologicznych brałam pod uwagę właśnie te aspekty oraz zaprojektowanie własnego narzędzia badawczego tj. Wskaźnika „Potencjału Internetowego” (zwanego w autoreferacie „Wskaźnikiem Przewagi Internetowej”). Dzięki udanemu przetestowaniu efektywności tego wskaźnika we własnych badaniach dr M. Jacuński odpowiedzialnie proponuje stosowanie tego narzędzia w poszukiwaniu odpowiedzi na otwarte pytania badawcze, zawarte w zakończeniu monografii, a dotyczące m.in. statusu hybrydyzacji w porządku komunikacyjnym pomiędzy mediami, dziennikarzami i aktorami politycznymi. Wbór tematyki badań, konceptualizację problemów, wyznaczenie celów badawczych, autorski projekt narzędzia badawczego oceniam bardzo dobrze.

Monografia składa się z czterech rozdziałów, wstępu, zakończenia, bibliografii, rozbudowanego aneksu, streszczenia w języku angielskim, spisu tabel, wykresów oraz ilustracji a także indeksu nazwisk. Struktura monografii wskazuje na przewagę refleksji teoretycznej nad empiryczną. Trzy rozdziały poświęcone są omówieniu kategorii opisu zjawiska sieciowego komunikowania politycznego. Struktura pracy zatem, choć typowa dla obszaru nauk społecznych, w kontekście przyjętych celów jest niekorzystnie zdominowana przez części teoretyczne, „wprowadzające”. Poziom merytoryczny części teoretycznej zadowala, ale dostrzegam luki w przytaczaniu literatury przedmiotu, dążenie do formalizowania wykładu na poziomie kursu akademickiego (skryptu). Dodatkowo zauważyć należy, że rozdziały te nie są proporcjonalne – rozdział trzeci liczy zaledwie 19 stron. Rozstrzygnięcie hipotez badawczych poprzedza namysł nad trzema problemami sygnalizowanymi w autoreferacie jako analiza wymiaru funkcjonalnego i strukturalnego Sieci. W rozdziale pierwszym omówiono sieć internetową jako przestrzeń komunikacji politycznej, podając dziewięć wymiarów funkcjonalnych. Z punktu widzenia weryfikacji hipotez wymiary te są ważne, ale oczywiście dla badaczy mediów. Podkreślenie wymiaru przestrzeni partycypacyjnej i mobilizacyjnej uważam za słuszne, gdyż m.in. przez zestawienia partycypacji politycznej konwencjonalnej i niekonwencjonalnej w układzie offline i online (Tab. 2), można wnioskować o korelacji zachowań aktorów politycznych w interakcji np. z wyborcami. Pisząc o przestrzeni interakcji w Sieci dr M. Jacuński akcentuje potencjał socjalizacji politycznej. Zwraca także uwagę na podejmowane już w świecie, a w Polsce

ciągle epizodyczne, inicjatywy obywatelskie służące weryfikacji faktów dzięki/poprzez Sieć. Przedsięwzięcia te podejmują m.in. Fundacja E-Państwo, Fundacja im. Stefana Batorego. Pisząc o Sieci jako przestrzeni pseudow wydarzeń, Autor podkreśla wzrostową tendencję świadomości aktorów politycznych odnośnie do wykorzystania Internetu do kreowania wizerunku osobistego i personalizacji polityki. Wartość tego rozdziału polega na przejrzystym wyjaśnieniu funkcjonalności Sieci jako przestrzeni komunikacji politycznej i wykazaniu potencjału Sieci w permanentnym komunikowaniu politycznym.

Rozdział drugi monografii poświęcony jest strukturze sieci internetowej jako przestrzeni komunikacji politycznej. Warto zastanowienia są tezy stawiane w podrozdziale 2.2. „Rozwój sieci internetowej: od Sieci 1.0 do Sieci 2.0”. Dr M. Jacuński przedstawia atrybuty komunikacji 1.0 i 2.0 w ujęciu tabelarycznym (Tab. 6, 7), a następnie podaje, które narzędzia sieciowe uwzględniał w badaniach. Spośród wielu wymienia strony internetowe, media społecznościowe, wyszukiwarki treści, nośniki reklamy politycznej. W kontekście ustalenia efektywności komunikowania sieciowego ważne jest omówienie procesów optymalizacji stron i pozycjonowania wyników wyszukiwania (SEO). Autor zwraca uwagę, iż konstrukcja Sieci ulega stałym przekształceniom i rozbudowie ze względu na zmieniające się funkcje komunikowania politycznego oraz zwiększenie i zróżnicowanie liczby aktorów politycznych. Podkreśla, że proces ten ma charakter ciągły i dynamiczny.

Rozdział trzeci zbudowany jest z trzech podrozdziałów, obejmujących spójne analizy zjawisk zredefiniowanej mediatyzacji polityki, fragmentaryzacji i konwergencji mediów oraz hybrydyzacji komunikowania politycznego. Oceniając logikę narracji naukowej w monografii, dostrzegam w treści tego rozdziału zapowiedź treści rozdziału czwartego, gdyż Autor przedstawia tu własne i współdzielone kanały komunikacji głównych partii politycznych w Polsce jako obszar badań (Tab. 13), wykorzystanie różnych typów mediów (tj. płatnych, własnych, wypracowanych, współdzielonych) przez partie polityczne w modelu POES (Tab. 16), aktywność obywateli w zakresie zdobywania informacji z mediów online (Tab. 15). Opracowanie tych danych umożliwiło dr M. Jacuńskiemu konceptualizację problemu badawczego. W pełni autorskie, choć oparte na literaturze przedmiotu, są rozważania o hybrydyzacji komunikowania politycznego w kontekstach: politycznym, rynkowym, społecznym i technologicznym. Zdefiniowanie procesu hybrydyzacji dr M. Jacuński ujął graficznie, obrazując skomplikowane relacje pomiędzy mediami tradycyjnymi i nowymi, partyjnymi i niepartyjnymi aktorami politycznymi, podmiotami komunikowania politycznego (Rys. 44). Infografika będąca mocną stroną monografii bardzo dobrze ilustruje wielowektorowość analizowanych zjawisk. Przykładowo modelowe ujęcie procesu

hybrydyzacji pozwala zrozumieć, jak system hybrydowy zmienia układ sił pomiędzy uczestnikami procesu komunikacji a także obieg informacji politycznej.

Rozdział czwarty, będący swoistym jądrem monografii, rozpoczyna się postawieniem hipotez i ich uzasadnieniem. Następnie, kolejno Habilitant testuje te hipotezy i tworzy Wskaźnik Potencjału Internetowego jako wymierny, ważny efekt prowadzenia badań, a zarazem dowód zrealizowania celu metodologicznego. Część empiryczna monografii służy weryfikowaniu następujących hipotez:

- H1 – wśród parlamentarzystów nie występują istotne różnice w zakresie korzystania z narzędzi sieciowego komunikowania politycznego,
- H2 – media społecznościowe i narzędzia sieci 2.0 wypierają strony internetowe oraz narzędzia komunikacji 1.0,
- H3 – parlamentarzyści w sposób ograniczony wykorzystują własne media jako platformę komunikacji dwustronnej z obywatelami-wyborcami,
- H4 – w wyborach do Parlamentu Europejskiego kandydaci partii małych i komitetów niezależnych nie uzyskują przewagi w Internecie nad kandydatami partii dużych.

Wielkość próby badawczej, szczegółowo opisana na stronach 126 i 127 wzbudza zaufanie dla sprawności metodologicznej dr M. Jacuńskiego. Przyjęta cezura czasowa, dostosowane do niej techniki pobierania materiału w sześciu cyklach wyborczych są przemyślane i dowodzą umiejętności warsztatowych Kandydata. Warto zauważyć, że przystępując do weryfikowania hipotez badawczych dr M. Jacuński uwzględnił zmienne czynniki np. rodzaj sprawowanego mandatu, wielkość podmiotu politycznego, afiliację partyjną, rodzaj kanału komunikowania. Autor książki, świadomy trudności w porównywaniu stylów komunikowania politycznego oraz personalizacji polityki, scharakteryzował także indywidualne oficjalne strony internetowe parlamentarzystów, często powiązane domeną z nazwiskiem oraz strony ogólnodostępne. Zwrócił uwagę, że strony internetowe służą na ogół informowaniu i nie zawierają programu politycznego partyjnego i indywidualnego.

Wynik testowania hipotez dr M. Jacuński przedstawił w sposób zróżnicowany: przykładowo, hipoteza pierwsza – podsumowanie w formie tabeli (Tab. 32); z tabeli tej wynika, że hipoteza ta znalazła częściowe potwierdzenie, odpowiednio w ośmiu przeciwko siedmiu występują lub nie występują różnice w zakresie wykorzystania narzędzi komunikowania sieciowego przez parlamentarzystów. Hipoteza druga została pozytywnie zweryfikowana, tj. Habilitant udowodnił, iż kultura komunikacji politycznej 2.0 wypiera

narzędzia komunikacji 1.0.; w praktyce parlamentarzysty w większym stopniu wykorzystują media społecznościowe (linkowanie do profili, dynamika zakładania profili). Hipoteza trzecia również została zweryfikowana pozytywnie, tj. aktywność aktorów politycznych w Sieci służy do szybkiego informowania i opiniowania oraz zwiększenia ich widoczności medialnej. W celu zweryfikowania hipotezy czwartej dr M. Jacuński skonstruował na podstawie analizy czynnikowej Wskaźnik Potencjału Internetowego (opis procesu tworzenia wskaźnika zawiera się na stronach 155-158; wskaźnik uwzględnia m.in. liczbę narzędzi komunikowania, liczbę fanów/followersów, interakcje, linkowanie krzyżowe do własnych kanałów komunikowania, długofalowe i konsekwentne prowadzenie własnych profili). Na podstawie przeprowadzonych badań, dr M. Jacuński stwierdził m. in., że potencjał internetowy jest skorelowany z wielkością podmiotu politycznego – „im do większego podmiotu politycznego Kandydaci przynależą, tym większy jest ich potencjał w Internecie” (tab. 37 do 40, wyk. 40 do 42). Na marginesie, w świetle przebiegu procesu weryfikowania hipotezy czwartej warto zapytać o stopień świadomości aktorów politycznych odnośnie do wykorzystania narzędzi sieciowego komunikowania politycznego.

W zakończeniu Autor książki odnosi się do następujących kwestii: uwarunkowania rozwoju długotrwałego komunikowania dwustronnego w obszarze politycznym, wykorzystania przestrzeni partycypacyjnej w Sieci, utrwalenia modelu komunikowania politycznego przez Sieć (szerszy charakter relacji, wielość odbiorców i nadawców). Jednak wyraźnie brakuje wniosku i uogólnienia wyników badań. Interpretacja tych wyników, podanych w czytelnych formach graficznych to zbyt mało, aby mówić o istotnym wkładzie w rozwój dyscypliny. Inne uwagi dotyczące monografii: bardzo dobra infografika, aneks (zawierający książki kodowe, badania aktywności sieciowej polityków i partii polityków, tabele wynikowe) istotnie wzmacniają wartość poznawczą monografii. Zawartość rozdziału czwartego, w którym znajdują się umocowania hipotez, pozostaje w związku z zawartością aneksów i tak też łącznie powinna być odczytana. Bibliografię stanowi zwarte wyliczenie literatury o zróżnicowanym – moim zdaniem – statusie; nie wyodrębniono źródeł i opracowań, chociaż Habilitant powołuje się na liczne źródła wywołane (czy należy przyjąć, że Aneks „informuje” o źródłach wywołanych?). Bibliografia zawiera obszerną literaturę w językach obcych, co świadczy o bardzo dobrym rozeznaniu Kandydata w stanie badań komunikowania politycznego w środowisku międzynarodowym.

Biorąc pod uwagę kryterium oryginalności tematu badawczego oraz znaczenie badań dla rozwoju dyscypliny najwyżej oceniam opracowanie metodologii badania aktywności sieciowej aktorów politycznych (a więc zawartość rozdziału czwartego). Podjęta przez dra M.

Jacuńskiego problematyka absorbuje uwagę obserwatorów sceny politycznej i aktywnych graczy politycznych stale poszukujących kanału efektywnego komunikowania z odbiorcami. W świetle badań międzynarodowych aktywność w procesie komunikowania elektorального w Polsce za pośrednictwem Internetu zatrzymała się na wczesnym etapie postmodernizacyjnym, tj. aktorzy polityczni doceniają wartość tej komunikacji doraźnie i tylko przez znane już i przyjęte rozwiązania technologiczne. Dr M. Jacuński słusznie napisał, iż determinizm technologiczny i społeczny mają wpływ na ten sposób komunikowania. Badania przeprowadzone za pomocą Wskaźnika Potencjału Internetowego udowodniły znaczenie przedwyborczych działań mobilizacyjnych, czego przykładem w Polsce był m.in. wynik Pawła Kukiza w wyborach prezydenckich w 2015 roku. Badania dra M. Jacuńskiego potwierdzają także intuicyjne rozpoznania dotyczące wzrostu znaczenia komunikacji opartej na strategii promowania lidera i wyraźnego rozdzielenia sposobu komunikacji w mediach instytucjonalnych i pozainstytucjonalnych.

Przeprowadzone przez dra M. Jacuńskiego badania mogą zapoczątkować interdyscyplinarne badania empiryczne na pograniczu politologii, socjologii i nauk o mediach. Badania te stanowią nową nowatorską propozycję w dyscyplinie, a jej miernikiem są długofalowość, szerokie definiowanie aktorów politycznych, gęsta siatka celów badawczych i kategorii opisujących specyfikę sieciowego komunikowania politycznego.

Konkludując: mimo wielu zastrzeżeń dotyczących głównie sposobu ujęcia podstaw teoretycznych problemu oraz braku wartościowego poznawczo, projektującego przyszłe badania podsumowania (wnioskowania) oceniam, że monografia wskazana przez dra M. Jacuńskiego jako osiągnięcie naukowe, spełnia kryteria oryginalności (problem badawczy, metodologia) i wkładu w rozwój badań politologicznych (determinant empiryczny, weryfikowanie hipotez umożliwiające konstrukcje nowego narzędzia badawczego).

Ocena istotnej aktywności badanej, współpracy międzynarodowej, dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego.

Monografia przedstawiona jako osiągnięcie naukowe może i powinna być oceniana w perspektywie innych dokonań publikacyjnych i konferencyjnych. W ciągu 10 lat po uzyskaniu stopnia doktora Kandydat opublikował 18 artykułów, w tym pięć w języku angielskim. Aż sześć publikacji ma charakter współautorski. Tematyka artykułów wiąże się z problematyką monografii i dotyczy ewolucji komunikowania politycznego w ujęciu teoretycznym oraz charakteru komunikowania politycznego w przebiegu różnych kampanii wyborczych w Polsce. Kandydata interesują problemy aktywności polityków w Internecie,

identyfikacji liderów politycznych i partii politycznych poprzez narzędzia komunikowania sieciowego, aktywności kandydatów i sztabów wyborczych w sieciowym komunikowaniu politycznym oraz telewizyjnej reklamy politycznej w kampaniach wyborczych. Większość publikacji Habilitanta ukazała się w wydawnictwach krajowych w tym: „Central European Journal of Communication” (3 artykuły), „Zeszytach Prasoznawczych”, „Wrocławskich Studiach Politologicznych”, „Polish Political Science Yearbook”, „Athenaeum”. Na podkreślenie zasługuje fakt publikacji jednego artykułu w czasopiśmie wydawanym zagranicą tj. „Transitions” w Brukseli. Dr M. Jacuński był redaktorem pierwszego numeru „Central European Journal of Communication”, angielskojęzycznego czasopisma Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej.

Proporcje liczbowe publikacji wskazują na lekką przewagę artykułów (rozdziałów) w pracach zbiorowych (10 publikacji wobec 8 w czasopiśmie). Dorobek ten ilościowo nie jest duży (zwłaszcza biorąc pod uwagę współautorstwo). Jednakże lektura artykułów potwierdza obserwacje i oceny wynikające z omówienia monografii: dr M. Jacuński koncentruje się na wypracowaniu metod empirycznych badania komunikowania politycznego, konsekwentnie poszerza katalog proponowanych metod, testuje ich skuteczność na różnych materiałach.

Pomimo aktywności w międzynarodowych zespołach badawczych dr M. Jacuński nie wykazuje sumarycznego impact factor publikacji naukowych według listy JCR, liczby cytowani według bazy Web of Science, indeksu Hirscha.

Z uznaniem odnieść należy się do aktywności grantowej dr M. Jacuńskiego, który poza wskazanym wyżej, a będącym podstawą napisania monografii „Sieciowe komunikowanie...”, kierowaniem krajowym projektem badawczym, uczestniczył w trzech projektach międzynarodowych i dwóch innych projektach krajowych. Tematyka tych projektów sprzyjała zapewne zmianie zainteresowań badawczych Kandydata i koncentracji na komunikowaniu politycznym w aspekcie zaangażowania aktorów politycznych. Przykładowo: „Comparative European New Media and Elections Project” (2009), „Les cadres intermédiaires dans les partis politiques en Europe Centrale” (2010), „Polskie partie polityczne w relacji z otoczeniem społecznym – analiza strategii organizacyjnych i komunikacyjnych” (od 2016). Warto podkreślić, że projekty międzynarodowe realizowane były w latach 2009-2011 i afiliowane w Wolnym Uniwersytecie w Berlinie, Wolnym Uniwersytecie w Brukseli, Radboud University Nijmegen. Dorobek grantowy Kandydata zasługuje na wysoką ocenę, a fakt zaproszenia do konsorcjów międzynarodowych potwierdza rozpoznawalność badacza wśród politologów europejskich.

Dr M. Jacuński aktywnie uczestniczy w konferencjach naukowych: cztery konferencje zagraniczne i dwanaście krajowych, w tym: Kongres Światowy Międzynarodowego Towarzystwa Nauk Politycznych (IPSA) w Montrealu, jako miejsce najbardziej prestiżowych naukowo spotkań i dyskusji. Dr M. Jacuński brał także udział w konferencji IPSA w Luksemburgu, wygłaszając referat poświęcony sieciowemu komunikowaniu w aspektach funkcjonalnych. Wskazane miejsca konferencji krajowych odpowiadają aktywności ośrodków politologicznych w Polsce (Wrocław, Poznań, Kraków, Warszawa, Toruń). Tematyka wygłoszonych referatów koreluje z zainteresowaniami badawczymi Habilitanta i dowodzi konsekwencji w określeniu profilu naukowego.

Ponadto dr M. Jacuński wskazuje jako osiągnięcia dydaktyczne i popularyzatorskie moderowanie paneli podczas seminariów eksperckich oraz organizowanie czterech konferencji (funkcja: członek Komitetu Organizacyjnego). Są to konferencje i I Kongres PTKS odbywające się we Wrocławiu; dwie spośród nich we współpracy z Czechami. Na zamówienie jednostek samorządu terytorialnego dr M. Jacuński przygotował dwie ekspertyzy. Uczestniczył w trzech innych zespołach eksperckich lub konkursowych. Ponadto napisał cztery recenzje dla czasopism naukowych (w tym jedną dla wydawnictwa anglojęzycznego).

Kandydat jest członkiem trzech polskich towarzystw naukowych (Marketingu Politycznego, Komunikacji Społecznej, Nauk Politycznych). W latach 2014-2015 był członkiem IPSA, a od 2014 roku jest przedstawicielem instytucjonalnym Instytutu Politologii UW w Europejskim Konsorcjum Nauk Politycznych.

W zakresie osiągnięć dydaktycznych stwierdzić można, że Kandydat wystarczająco udokumentował swoje zaangażowanie w procesy kształcenia na kierunku politologia. Brak informacji o prowadzonych zajęciach, ale Habilitant podaje, że w latach 2012-2015 wypromował 60 licencjatów i recenzował 10 prac magisterskich. Był także opiekunem naukowym w programie stypendialnym rządu RP dla młodych naukowców. Biorąc pod uwagę rekomendowane dla uczelni związki z biznesem, podkreślić należy ciekawą inicjatywę dra M. Jacuńskiego powołania w 2013 roku Rady Interesariuszy Instytutu Politologii UW.

Liczba staży w ośrodkach zagranicznych jest duża, a miejsca ich odbywania różne. Dr M. Jacuński zrealizował 10 staży w Europie, podnosząc swoje kwalifikacje dydaktyczne w uniwersytetach w Szeged, Kownie, Dreźnie, Bratysławie, Koblencji, Brukseli, Madrycie. Były to wyjazdy w ramach LLP-Erazmus.

Atutem sylwetki naukowej Kandydata jest udokumentowana współpraca międzynarodowa w formie udziału w projektach i stażach, co prawda epizodycznie odzwierciedlające się w publikacjach (jak zaznaczyłam wcześniej, tylko jeden artykuł

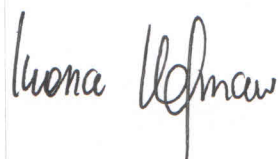
publikowany poza wydawnictwami krajowymi). Sądzę, że wyjazdy stażowe i udział w projektach umożliwiły dr M. Jacuńskiemu zapoznanie się z najnowszymi tendencjami badań empirycznych w politologii.

Aktywność Habilitanta w sferze publikacji, dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oceniam jako wystarczającą, w sferze współpracy międzynarodowej jako bardzo dobrą i rekomendującą model rozwoju kariery naukowej.

Wniosek końcowy.

Po analizie dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego stwierdzam, że wniosek dra M. Jacuńskiego o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauk o polityce jest uzasadniony. Pozytywnie oceniam monografię :Sieciowe komunikowanie polityczne...” jako osiągnięcie podstawowe w procedurze podkreślając znaczenie badań empirycznych oraz wypracowanie swoistych, nowych narzędzi badawczych usprawniających metody analizy komunikowania politycznego. Oryginalna perspektywa badawcza tzn. perspektywa aktorów politycznych decyduje o przyznaniu, iż monografia spełnia kryteria ustawowe.

Mierząc kryteriami ilościowymi i jakościowymi dorobek Habilitanta stwierdzam, że efekty współpracy międzynarodowej i aktywność grantowa przeważały ocenę pozytywną, mimo wątpliwości odnośnie do liczby publikacji.

Lublin, dnia 28 października 2016 roku